USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci **žalobce: O. K.**, zastoupen opatrovníkem Mgr. M. J., asistentem Nejvyššího správního soudu, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 10. 2004, č. j. 63 Az 141/2004 - 19,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

V záhlaví blíže označeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě byla zamítnuta žaloba žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2004, č. j. OAM - 2288/VL - 10 - 04 - 2004, kterým byla stěžovatelova žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Rozsudek krajského soudu stěžovatel včas napadl kasační stížností.

Z vyjádření Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, evidenčního odboru, ze dne 23. 1. 2007 vyplývá, že stěžovatelův současný pobyt není od 22. 8. 2005, kdy byl do České republiky transferován z Francouzské republiky, znám. Z tohoto důvodu byl stěžovateli ustanoven opatrovník.

Podle § 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění před nabytím účinnosti zákona č. 350/2005 Sb., tj. před 13. 10. 2005, soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Podle článku IV. upravujícím přechodná ustanovení zákona č. 350/2005 Sb., o kasační stížnosti ve věci azylu podané proti rozhodnutí krajského soudu vydanému do dne nabytí účinnosti tohoto zákona rozhodne Nejvyšší správní soud podle dosavadních právních předpisů. Protože v daném případě krajský soud rozhodl, jak shora uvedeno, dne 15. 10. 2004, tj. před účinností tohoto zákona, při přezkumu žalobního řízení na základě kasační stížnosti

stěžovatele se Nejvyšší správní soud musel řídit zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do nabytí účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. Na základě shora uvedených skutečností má Nejvyšší správní soud za prokázané splnění podmínky podle § 33 tohoto zákona, neboť místo jeho pobytu není známo již jeden a půl roku.

Nejvyšší správní soud přitom vycházel z konstrukce Hlavy IV zákona o azylu nazvané „Přezkum rozhodnutí ve věci azylu soudem“ a dovodil, že jsou důvody zastavení řízení před soudem aplikovatelné jak v případech řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného, tak v případech řízení o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajských soudů. Aplikace samotného ustanovení § 33 zákona o azylu totiž není omezena toliko na řízení o žalobě, z použití slova „žalobce“ za slovy „žadatel o udělení azylu“ v § 33 nelze dovodit, že by jím nemohl být žalobce po podání kasační stížnosti (stěžovatel po podání kasační stížnosti své primární postavení žalobce neztrácí).

Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud řízení podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 120 s. ř. s. řízení zastavil, neboť tak pro případ, že nebude možno zjistit místo stěžovatelova pobytu, stanoví § 33 zákona o azylu.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť v případě zastavení řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu